

Сённяшні свет у пагоні за матэрыяльнымі каштоўнасцямі забыўся аб адной вельмі важнай праўдзе Касцёла, што заключана ў вызнанні веры, а менавіта аб еднасці святых. Гэтае навучанне Касцёла ўяўляецца нам часта як нешта далёкае альбо тое, што нас не датычыцца. У праўдзе аб еднасці святых заключана ўся сутнасць жыцця, якая на першы погляд можа падацца незаўважнай, але якой мы няспынна можам карыстацца. Таму варта задаць сабе пытанне: “Як увасобіць гэта ў жыццё?”. Па сваёй натуры мы прызвычаены пра-сіць аб дапамозе лю-дзеяў, што нас акружаюць, і гэта, бясспрэчна, добра, але часта мы пры гэтым забываемся аб іншых нашых памочніках – з неба. Хто з нас у цяжкія хвіліны жыцця просіць аб дапамозе з неба, аб заступніцтве святых у розных патрэбах? Давайце задумаемся, ці не разлічваем мы на сучасны свет больш, чым на Бога? Хто ж нам дапаможа дайсці да вечнага жыцця? Святых хочучь дапамагаць нам у нашых жыццёвых праблемах і справах, што датычацца збаўлення. Ці выкарыстоўваем мы гэтую дапамогу?

† Навук

а Касцёла сцвярджае, што святых, знаходзячыся ў хвале Бога, і далей з радасцю выконваюць Божую волю адносна іншых людзей і ўсяго стварэння. Адсюль можна зрабіць вывад, што святых, якія ўжо дасягнулі вечнага чыства, жадаюць прыходзіць да нас з дапамогай у кожнай патрэбе, між іншым трэба адзначыць, што гэтая патрэба павінна згаджацца з навучаннем Касцёла. Існуе шмат святых, якія яшчэ на працягу жыцця хацелі стаць святымі і прыходзіць да нас на дапамогу. Адной з такіх святых з’яўляецца св. Тэрэза ад Дзіцятка Езус, якая напісала ў “Гісторыі адной душы”: “Я адчуваю, што мая місія распачнецца – місія прывівання душам Божай любові, такой любові, якой я Яго люблю... Маім раем будзе здзяйсненне дабра на зямлі. Гэта магчыма, паколькі і анёлы, якія ўзіраюцца ў Бога, чуваюць над намі. Не, я не спынюся да канца свету, пакуль будуць душы, якія трэба ратаваць”. Гэтае выказванне ўказвае на тое, што святых ў небе не адпачываюць у спакоі, а дасягнуўшы вечнага жыцця, няспынна заступаюцца за кожнага з нас. І тут можна паставіць пытанне: “Чаму?”. Адказ мы знаходзім зноў жа ў св. Тэрэзы ад Дзіцятка Езус: “Я заўсёды хацела стаць святой. На жаль, калі я параўноўвала сябе са святымі, я бачыла, што паміж імі і мною такая ж розніца, якую мы бачым у прыродзе паміж гарой, вяршыня якой хаваецца за хмарами, і пясчынкай, па якой топчуцца падарожныя. Але я не згубіла ахвоты, я сказала сабе: Бог не дае незнішчальных жаданняў, таму я магу, нягледзячы на тое, што я такая малая, імкнуцца да святасці”.

Святая Тэрэза ад Дзіцятка Езус на працягу ўсяго свайго жыцця імкнулася да святасці – нялёгкай, але дасягальнай. Сваім кароткім жыццём яна пакінула нам прыклад і адначасова заахвочванне, як увайсці на дарогу святасці, якой можа дасягнуць кожны з нас без выключэння.

Не трэба чакаць старэйшага ўзросту, каб ступіць на дарогу святасці. Пачні ўжо сёння. Сучаснаму свету неабходна тваё сведчанне. Святасць – гэта тваё жыццёвае заданне і пакліканне.